

самобитенъ талантъ — оставихме го да изгасне отъ една болестъ толкова лесно излѣчима! Боли ме, ей Богу, боли ме, Б., за всичко хубаво и голѣмо у насъ И то напират, вика да излѣзе навънъ — и за това ти говоря тъй. И знаешъ ли — чудно ми е — какъ тъй сж се сетили да имъ празнуватъ юбилей!

— Защо?

— Защото знамъ, че тѣ не бѣха дори споменати при юбилея на Народния театъръ.

— Азъ не знамъ такова нѣщо.

А азъ знамъ — защото ми направи силно впечатление.

— Защо?

— Защото — знаешъ ли какво направиха сърбитѣ?

— Не! Отдѣ да знамъ.

— Азъ бѣхъ тамъ на тѣхния юбилей — и тогава именно ме порази обстоятелството, че у насъ нищо не се каза, а сърбитѣ, resp. Брениславъ Нушичъ, най-видния сръбски драматургъ, говори публично отъ сцената най-много и най-хубаво отъ всички тѣхни и чужди гастролѣри за нашата Роза Попова.

— Не думай.

— Гордъ бѣхъ да слушамъ това като българинъ; — сърцето ми затрепера отъ радостъ. Не толкова своето име като чухъ — (тогава азъ бѣхъ тѣхенъ гостъ) — колкото нейното, и то при гастролъ отъ преди двадесетъ години!

— Значи толкова силни впечатления е оставила у тѣхъ?

— Разбира се! Умѣятъ да ценятъ хората, Б. — умеятъ! А менъ знаешъ ли какъ посрѣцнаха?

— Не. Говори!

— По царски; съ автомобилъ, делегации и така нататък; а отъ двореца — дойдоха за пръвъ пътъ въ новия театъръ на моитѣ спектакли, и то отъ шесттѣхъ — на четири присѣстсуваха!

— Тѣй значи!

— Да! Изкуството ще побѣди враждата между насъ, Б., изкуството! Ето защо — дългъ ни се налага — да посрѣцнемъ най-топло, най-радушно, най-